Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. ιβ΄, 1-18)
1 Ἀπριλίου 2007

Σήμερα Κυριακὴ τῶν Βαΐων, παίρνοντας τὰ βάγια στὰ χέρια μας καὶ ἑορτάζοντες τὴν ἔνδοξη καὶ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔχουμε κατανοήσει τί εἶναι καὶ τί ἔκαμε γιὰ ἐμᾶς ὁ Χριστός; Γιατὶ ἐτούτη ἡ ἡμέρα σηματοδοτεῖ τὸ ἐγκόσμιο τέλος καὶ τὴν κορύφωση τοῦ ἔργου Του, τοῦ σωτηρίου ἔργου Του γιὰ ἐμᾶς.

Ὁ Χριστὸς πορεύεται πρὸς τὸ θάνατο, θυσιάζοντας τὸν ἑαυτό Του καὶ χύνοντας τὸ αἷμα Του. Βιώνοντας δὲ ἐτούτη τὴν πραγματικότητα, ἀναλογιζόμαστε τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνει περισσότερο γιὰ ἐμᾶς ἀπ᾽ αὐτὴ τὴ θυσία; Τί ἄλλο τρόπο θὰ εὕρισκε, γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ πιστέψουμε ὅτι εἶναι ἡ σωτηρία μας;

Γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ σωτήρας μας καὶ ὁ λυτρωτής μας. Αὐτὸς ποὺ ἔδωσε ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Θὰ ἦταν λοιπὸν τοὐλάχιστον ἐπιπόλαιο καὶ ἄστοχο ν᾽ ἀφήσουμε ὅλη αὐτὴ τὴ θυσία νὰ πάει χαμένη.
Μιλώντας δὲ γιὰ τὸ δικό Του Σῶμα, δηλαδὴ γιὰ τὴν ὕπαρξή Του, ἐννοοῦμε τὴ θεία Ευχαριστία, ὅπου ἐκτελεῖται τὸ μυστήριο τῆς μεγάλης δωρεᾶς Του καὶ καλεῖ ὅλους μας νὰ μετέχουμε. Εἶναι ἡ θεία κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός Του, καὶ παρέχεται γιὰ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ γιὰ τὴν αἰώνια ζωή.

Ἔτσι, καθὼς ἀνοίγεται ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, καλούμαστε νὰ πορευτοῦμε μαζί Του μὲ καθαρότητα καὶ ἑτοιμότητα. Κι αὐτὴ εἶναι ἡ ἱερὰ ἐξομολόγηση, δηλαδὴ ἡ ἀπεμπλοκὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπ᾽ ὅ,τι κακὸ καὶ αἰσχρὸ ὑπάρχει ἐντός μας.

Μονάχα ἔτσι καθαροὶ καὶ ἕτοιμοι μποροῦμε νὰ συμπορευτοῦμε μαζί Του στὸ Πάθος καὶ νὰ ἔχουμε κοινωνία Ἀναστάσιμη. Εἰδεμὴ θὰ μοιάζουμε μὲ τὸν Ἰούδα καὶ τοὺς ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ καὶ θὰ ξαναπροδίδουμε καὶ θὰ ξανασταυρώνουμε τὸν Χριστό.

Ὅλοι ἐτοῦτοι, ποὺ ἔτσι πορεύονται, «εἶναι τάχα στὴν Ἐκκλησία αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μὰ δὲν εἶναι μὲ τὸν Χριστό». Μπορεῖ νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους, ὅπως τὸν κάνουν, μὰ δὲν καταλαβαίνουν τὸ νόημα τῆς Σταυρώσεως. Ἀνάβουν κεριά, ἀναστάσιμα μεγάλα καὶ φανταχτερά, μὰ τίποτε μέσα τους δὲν φωτίζει· μένουν στὸ σκοτάδι καὶ στὴν καταχνιὰ τῆς δικῆς τους ζωῆς. Ἀκόμη ἑτοιμάζουν πλούσια τραπέζια καὶ κάθονται νὰ γευτοῦν τ᾽ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ

μετέχουν στὸ δικό Του τραπέζι, τὴ θεία Κοινωνία.

Μπορεῖ νὰ κρατοῦν βάγια στὸ χέρι σήμερα καὶ νὰ λέγουν τό «ὡσαννά!» καὶ αὔριο δὲν θὰ διστάζουν νὰ ταυτιστοῦν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ φωνάζουν τό «σταυρωθήτω!». «Δὲν θὰ τὸ ποῦνε τάχα στὸ Χριστό, μὰ θὰ τὸ ποῦν στὸν ἀδελφό τους, ὅπου γι᾽ αὐτὸν πέθανε ὁ Χριστός».

Γι᾽ αὐτό, ξεκινώντας τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὀφείλουμε νὰ συμφιλιωθοῦμε μὲ τὸν ἑαυτόν μας καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀδελφούς μας, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ σηκώνουμε τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Ν᾽ ἀποδιώξουμε τὴ σκοτεινιὰ ποὺ φωλιάζει μέσα μας, γιὰ νὰ μπορεῖ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ λάμψει. Νὰ ξεκουράσουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ τὴ συγχώρηση, στὸ ἱερὸ μυστήριο τῆς ἐξομολόγησης, γιὰ νὰ γευτοῦμε τὴν προσφορὰ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.
Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐτούτη τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα ὅλοι μας εἴμαστε θλιμμένοι. Τὰ μάτια μας γεμίζουν δάκρυα καὶ τὰ χείλη μας ψελλίζουν τοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας. Κάτω ἀπ᾽ τὸ Σταυρὸ πλακώνεται ἡ ψυχή μας καὶ κλαῖμε. Κλαῖμε γιὰ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ· γιὰ τὸν πόνο Του· γιὰ τὶς κακουχίες Του. Καὶ θλιβόμαστε γιὰ τ᾽ ἀνθρώπινο ἔγκλημα...

Ὅμως, ἀντὶ νὰ κλαῖμε γι᾽ Αὐτὸν, νὰ κλαῖμε «γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας· γιὰ ἐκεῖνες ἄλλωστε ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε στὸ Σταυρό!». Καὶ τέλος κρατώντας τὰ βάγια στὸ χέρι, ν᾽ ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας κι ἂς ποῦμε στὸ Χριστὸ, ποὺ ἔρχεται νὰ πάθει καὶ ν᾽ ἀναστηθεῖ γιὰ ἐμᾶς, «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!».

Ἀρχιμ. Ν.Π.